

Studiul 11: Viața în țara promisă

Sabat după-amiază, 6 decembrie

De memorat:

„Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră atâță mânia.” Proverbe 15:1.

Traiul într-o comunitate poate duce uneori la dispute și tensiuni. Acest lucru este valabil mai ales într-o comunitate precum biserica, în care oameni din medii și din clase sociale diferite – și uneori crescuți în culturi complet diferite – trăiesc și lucrează împreună pentru un scop comun.

În această săptămână vom studia capitolul 22 din cartea Iosua și o situație tensionată care a pornit de la o mare neînțelegere în rândul poporului. La începutul cărții, Iosua le-a poruncit unor seminții să treacă Iordanul și să participe la cucerire alături de semințiile de pe partea de vest a Iordanului (Iosua 1:12-18). Acum, că misiunea fusese îndeplinită, acele seminții erau libere să se întoarcă. Doar că, pe partea estică a Iordanului, ele construiesc un altar care stârnește îngrijorare în rândul semințiilor de pe partea de vest a Iordanului.

De ce este periculos să tragem concluzii pripite despre comportamentul altora? Cum putem cultiva unitatea în biserică? De ce este important să avem în vedere aria mai largă a chemării noastre și să nu ne lăsăm distrași? Acestea sunt câteva dintre întrebările la care vom răspunde săptămâna aceasta.

Devotament

1. Ce ne spune Iosua 22:1-8 despre devotamentul rubeniților, gadiților și al jumătății din seminția lui Manase?

Iosua 22:1-8

- ¹ Atunci Iosua a chemat pe rubeniți, pe gadiți și jumătate din seminția lui Manase.
- ² Și le-a zis: „Voi ați păzit tot ce v-a poruncit Moise, robul Domnului, și ați ascultat de glasul meu în tot ce v-am poruncit.
- ³ N-ați părăsit pe frații voștri, de o bună bucată de vreme până în ziua de azi; și ați păzit rânduielile și poruncile Domnului Dumnezeului vostru.
- ⁴ Acum, când Domnul Dumnezeu vostru a dat odihnă fraților voștri, cum le spusese, întoarceți-vă și duceți-vă la corturile voastre, în țara dată în stăpânirea voastră, pe care v-a dat-o Moise, robul Domnului, dincolo de Iordan.
- ⁵ Aveți grijă numai să păziți și să împliniți poruncile și legile pe care vi le-a dat Moise, robul Domnului: să iubiți pe Domnul Dumnezeu vostru, să umblați în toate căile Lui, să țineți poruncile Lui, să vă alipiți de El și să-I slujiți din toată inima voastră și din tot sufletul vostru.”
- ⁶ Și Iosua i-a binecuvântat și le-a dat drumul; și ei au plecat la corturile lor.
- ⁷ Moise dăduse unei jumătăți din seminția lui Manase o moștenire în Basan, și Iosua a dat celeilalte jumătăți o moștenire lângă frații lor, dincoace de Iordan, la apus.
- ⁸ Când i-a trimis Iosua la corturile lor, i-a binecuvântat și le-a zis: „Voi vă întoarceți la corturile voastre cu mari bogății, cu foarte multe turme și cu o mare mulțime de argint, de aur, de aramă, de fier și de îmbrăcăminte. Împărțiți cu frații voștri prada luată de la vrăjmașii voștri.”

Iosua afirmă că semințiile de dincolo de Iordan și-au îndeplinit în totalitate obligațiile stabilite de Moise și de el însuși, ceea ce a însemnat o dedicare și un sacrificiu important în numele cauzei comune a poporului Israel. Israelii din aceste triburi au luptat alături de frații lor „o bună bucată de vreme”, ceea ce în realitate a însemnat aproximativ 6-7 ani (compară cu Iosua 11:18; 14:10; Deuteronomul 2:14). Soțiile și copiii lor fuseseră lăsați acasă, pe partea de est a Iordanului, iar ei au decis să lupte cu loialitate alături de frații lor, înfruntând amenințarea rănilor și a morții în război.

Aceste versete transmit indirect importanța unității națiunii și a țării. De asemenea, creează contextul pentru relatarea care urmează, care este în esență despre unitate. Vor rămâne semințiile israelite unite, în ciuda graniței naturale

puternice pe care Iordanul o formează între ele? Vor lăsa geografia să își pună amprenta asupra identității lor naționale? Sau vor face în așa fel încât închinarea lor comună la singurul Dumnezeu să îi păstreze ca națiune aleasă de El, unită și puternică sub îndrumarea Sa teocratică?

Iosua explică singurul mod în care o astfel de fidelitate a fost posibilă: ei nu au slujit fraților lor israeliți, ci lui Iahve Însuși, care le-a încredințat această misiune. Găsim același principiu în Noul Testament. Apostolul Pavel i-a îndemnat pe creștini să se implice în lucrare ca și cum ar lucra pentru Dumnezeu, nu doar pentru oameni (vezi Efeseni 6:7; Coloseni 3:23; 1 Tesaloniceni 2:4). Ce chemare mai înaltă există decât aceea de a lucra, în definitiv, pentru Creatorul cosmosului?

În viața de zi cu zi ne confruntăm adesea cu situații și dificultăți care ne pot descuraja cu ușurință și ne pot face să vrem să renunțăm la luptă. Uneori este ușor să renunțăm. Cu toate acestea, putem face apel la puterea Domnului, care promite să fie cu noi și ne dă forța să facem ceea ce ne cere. Dacă avem permanent în vedere înalta noastră chemare, putem fi motivați să mergem înainte, în ciuda provocărilor și descurajărilor inevitabile, care fac parte din existența noastră căzută de aici.

Iosua 22:5,6 relatează că Iosua le-a cerut semințiilor care plecau să rămână fidele Domnului, iar apoi le-a binecuvântat. Cum ar fi transformate relațiile dintre membrii bisericii dacă ne-am ruga unii pentru alții mai mult?

Iosua 22:5,6

⁵ Aveți grijă numai să păziți și să împliniți poruncile și legile pe care vi le-a dat Moise, robul Domnului: să iubiți pe Domnul Dumnezeuul vostru, să umblați în toate căile Lui, să țineți poruncile Lui, să vă alipiți de El și să-I slujiți din toată inima voastră și din tot sufletul vostru.”

⁶ Și Iosua i-a binecuvântat și le-a dat drumul; și ei au plecat la corturile lor.

Luni, 8 decembrie

Acuzații

2. Citește în Iosua 22:9-20 relatarea despre întoarcerea semințiilor. Ce acuzații aduc semințiile vestice la adresa semințiilor estice? În ce măsură erau întemeiate aceste acuzații?

Iosua 22:9-20

⁹ Fiii lui Ruben, fiii lui Gad și jumătate din seminția lui Manase s-au întors acasă, lăsând pe copiii lui Israel la Silo, în țara Canaanului, ca să se ducă în țara Galaadului, care era moșia lor și unde se așezaseră, cum poruncise lui Moise, Domnul.

- ¹⁰ Când au ajuns pe malurile Iordanului, care fac parte din țara Canaanului, fiii lui Ruben, fiii lui Gad și jumătate din seminția lui Manase au zidit acolo un altar lângă Iordan, un altar a cărui mărime izbea privirile.
- ¹¹ Copiii lui Israel au auzit zicându-se: „Iată că fiii lui Ruben, fiii lui Gad și jumătate din seminția lui Manase au zidit un altar în fața țării Canaanului, pe malurile Iordanului, în părțile copiilor lui Israel.”
- ¹² Când au auzit copiii lui Israel lucrul acesta, toată adunarea copiilor lui Israel s-a strâns la Silo ca să se suie împotriva lor și să se bată cu ei.
- ¹³ Copiii lui Israel au trimis la fiii lui Ruben, la fiii lui Gad și la jumătate din seminția lui Manase, în țara Galaadului, pe Fineas, fiul preotului Eleazar,
- ¹⁴ și zece căpetenii cu el, câte o căpetenie de fiecare casă părintească pentru fiecare din semințiile lui Israel; toți erau căpetenii de casă părintească între miile lui Israel.
- ¹⁵ Ei au venit la fiii lui Ruben, la fiii lui Gad și la jumătate din seminția lui Manase, în țara Galaadului, și le-au vorbit astfel:
- ¹⁶ „Așa vorbește toată adunarea Domnului: „Ce înseamnă păcatul acesta pe care l-ați săvârșit față de Dumnezeu lui Israel, și pentru ce vă abateți acum de la Domnul, zidindu-vă un altar ca să vă răzvrătiți azi împotriva Domnului?
- ¹⁷ Privim oare ca o nimica nelegiuirea lui Peor, a cărui pată n-am ridicat-o până acum de peste noi, cu toată urgia pe care a adus-o ea asupra adunării Domnului?
- ¹⁸ Și voi vă abateți astăzi de la Domnul! Dacă vă răzvrătiți azi împotriva Domnului, mâine El Se va mânia împotriva întregii adunări a lui Israel.
- ¹⁹ Dacă priviți ca necurată țara care este moșia voastră, treceți în țara care este moșia Domnului, unde este așezată locuința Domnului, și așezați-vă în mijlocul nostru; dar nu vă răzvrătiți împotriva Domnului și nu vă despărțiți de noi, zidindu-vă un altar, afară de altarul Domnului Dumnezeului nostru!
- ²⁰ Acan, fiul lui Zerah, n-a săvârșit oare un păcat cu privire la lucrurile date spre nimicire și nu S-a aprins de mânie Domnul împotriva întregii adunări a lui Israel? Și el n-a fost singurul care a pierit din pricina nelegiuirii lui.”

În contrast cu versetul 1, unde semințiile de pe partea estică a Iordanului sunt menționate cu numele lor obișnuit (rubeniți, gadiți etc.), aici este folosită o expresie diferită: „fiii lui Ruben”, „fiii lui Gad” și „jumătate din seminția lui Manase,” în opoziție cu „fiii lui Israel” (Iosua 22:11, NTR), reprezentând astfel o entitate diferită.

În narațiune, expresiile „toată adunarea Domnului” și „copiii lui Israel” se referă doar la cele nouă seminții și jumătate de pe partea vestică a Iordanului, subliniind ruptura care a apărut între cele două grupuri. Într-adevăr, întrebarea din

substratul relației care urmează este dacă semințiile de pe partea de est a râului pot fi considerate israelite.

Ne-am așteptat la o încheiere liniștită a situației. Cu toate acestea, apare o tensiune, deoarece se spune că semințiile din est au ridicat un altar lângă Iordan. Textul nu oferă aici niciun motiv pentru acest act și nici nu descrie funcția altarului sau vreo activitate specifică legată de acesta. Ambiguitatea cu privire la semnificația acestui altar crește și mai mult când observăm trimerile la prima trecere a Iordanului, din capitolele 3 și 4, unde tot poporul Israel a ajuns pe malul Iordanului pentru a trece în teritoriul principal al Canaanului. În cazul de față, doar o parte din Israel ajunge în regiunea Iordanului, dar de data aceasta pentru a traversa râul în direcția opusă.

În ambele cazuri se ridică o structură din pietre. Prima a servit drept memorial, în timp ce a doua este percepută ca un altar impresionant. Întrebarea care se naște inevitabil în minte este: „Ce înseamnă pietrele acestea?” (compară cu Iosua 4:6,22). Este acest altar construit pentru jertfe sau este doar un memorial? Încep deja aceste seminții să cadă în apostazie?

Lipsa consultării cu Iosua, cu Eleazar sau cu liderii semințiilor lasă loc pentru o neînțelegere ce poate duce la un conflict teribil.

La ce fac referire Isus și Pavel în Luca 6:37; Ioan 7:24; 1 Corinteni 4:5, când ne sfătuiesc să evităm să-i judecăm pe alții? De ce este atât de ușor să tragem concluzii greșite cu privire la motivele altora?

Luca 6:37

³⁷ Nu judecați, și nu veți fi judecați; nu osândiți, și nu veți fi osândiți; iertați, și vi se va ierta.

Ioan 7:24

²⁴ Nu judecați după înfățișare, ci judecați după dreptate.”

1 Corinteni 4:5

⁵ De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gândurile inimilor. Atunci, fiecare își va căpăta lauda de la Dumnezeu.

Bântuiți de trecut

3. Citește din nou Iosua 22:13-15, dar de data aceasta în lumina capitolului 25 din Numeri. De ce îl aleg israeliții pe Fineas ca lider al delegației trimise la cele două seminții și jumătate?

Iosua 22:13-15

- ¹³ Copiii lui Israel au trimis la fiii lui Ruben, la fiii lui Gad și la jumătate din seminția lui Manase, în țara Galaadului, pe Fineas, fiul preotului Eleazar,
¹⁴ și zece căpetenii cu el, câte o căpetenie de fiecare casă părintească pentru fiecare din semințiile lui Israel; toți erau căpetenii de casă părintească între miile lui Israel.
¹⁵ Ei au venit la fiii lui Ruben, la fiii lui Gad și la jumătate din seminția lui Manase, în țara Galaadului, și le-au vorbit astfel:

Numeri 25

- ¹ Israel locuia în Sitim și poporul a început să se dea la curvie cu fetele lui Moab.
² Ele au pofțit poporul la jertfele dumnezeilor lor, și poporul a mâncat și s-a închinat până la pământ înaintea dumnezeilor lor.
³ Israel s-a alipit de Baal-Peor, și Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel.
⁴ Domnul a zis lui Moise: „Strânge pe toate căpeteniile poporului și spânzură pe cei vinovați înaintea Domnului în fața soarelui, pentru ca să se întoarcă de la Israel mânia aprinsă a Domnului.”
⁵ Moise a zis judecătorilor lui Israel: „Fiecare din voi să ucidă pe aceia dintre ai lui care s-au lipit de Baal-Peor.”
⁶ Și iată că un bărbat dintre copiii lui Israel a venit și a adus la frații lui pe o madianită, sub ochii lui Moise și sub ochii întregii adunări a copiilor lui Israel, pe când plângeau la ușa cortului întâlnirii.
⁷ La vederea acestui lucru, Fineas, fiul lui Eleazar, fiul preotului Aaron, s-a sculat din mijlocul adunării și a luat o suliță în mână.
⁸ S-a luat după omul acela din Israel până în cortul lui, i-a străpuns prin pânțele pe amândoi: atât pe bărbatul acela din Israel, cât și pe femeia aceea. Și a încetat astfel urgia care izbucnise printre copiii lui Israel.
⁹ Douăzeci și patru de mii au murit loviți de urgia aceea.
¹⁰ Domnul a vorbit lui Moise și a zis:
¹¹ „Fineas, fiul lui Eleazar, fiul preotului Aaron, a abătut mânia Mea de la copiii lui Israel prin râvna pe care a avut-o pentru Mine în mijlocul lor și n-am nimicit, în mânia Mea, pe copiii lui Israel.

¹² De aceea să spui că închei cu el un legământ de pace.

¹³ Acesta va fi pentru el și pentru sămânța lui după el legământul unei preoții veșnice, pentru că a fost plin de râvnă pentru Dumnezeu lui și a făcut ispășire pentru copiii lui Israel.”

¹⁴ Bărbatul acela din Israel care a fost ucis împreună cu madianita se numea Zimri, fiul lui Salu; el era căpetenia unei case părintești a simeoniților.

¹⁵ Femeia care a fost ucisă se numea Cozbi, fata lui Țur, căpetenia semințiilor ieșite dintr-o casă părintească din Madian.

¹⁶ Domnul a vorbit lui Moise și a zis:

¹⁷ „Priviți-i pe madianiți ca vrăjmași și ucideți-i,

¹⁸ căci și ei vi s-au arătat vrăjmași, amăgindu-vă prin vicleșugurile lor, în fapta lui Peor și în fapta Cozbiei, fata unei căpetenii a lui Madian, sora lor, ucisă în ziua urgiei care a avut loc cu prilejul faptei lui Peor.”

Înainte de a lua de bune zvonurile despre ceea ce ar putea fi perceput ca o declarație de independență, cele nouă seminții și jumătate – numite de două ori „copiii lui Israel” – trimit o delegație pentru a clarifica menirea și semnificația altarului. Din delegație făcea parte Fineas, fiul marelui-preot Eleazar, care avea să fie succesorul lui Eleazar după moartea acestuia (Iosua 24:33). Fineas era deja cunoscut ca preotul care pusese capăt desfrânării lui Israel la Baal-Peor (Numeri 25). „La vederea acestui lucru, Fineas, fiul lui Eleazar, fiul preotului Aaron, s-a sculat din mijlocul adunării și a luat o suliță în mână. S-a luat după omul acela din Israel până în cortul lui, i-a străpuns prin pânțele pe amândoi: atât pe bărbatul acela din Israel, cât și pe femeia aceea. Și a încetat astfel urgia care izbucnise printre copiii lui Israel” (Numeri 25:7,8).

Fineas avea cu siguranță o anumită influență. Ceilalți emisari erau reprezentanți ai celor nouă seminții și jumătate de la vest de Iordan, fiecare fiind capul unei familii (lit. „capul casei tatălui său”), în cadrul clanurilor lui Israel.

Delegația își începe acuzația de sacrilegiu și răzvrătire cu formula profetică oficială: „așa vorbește”. Deosebirea aici este că nu Domnul vorbește, ci „toată adunarea Domnului” (Iosua 22:16). Ei lansează acuzația că poporul Israel a comis păcat, trădare și răzvrătire. Termenul

„păcat” este același cuvânt ebraic folosit pentru păcatul lui Acan (Iosua 7:1) și apare de mai multe ori în primele cinci cărți ale lui Moise (de exemplu, Leviticul 5:15; 6:2; Numeri 5:6,12). Exemplul lui Acan și cel de la Baal-Peor servesc drept precedente: unul pentru trădare și celălalt pentru răzvrătire. Cele două situații exprimă și teama celor nouă seminții și jumătate că actul construirii unui altar neautorizat va duce la apostazie, idolatrie și imoralitate, ceea ce va atrage mânia Domnului asupra întregii națiuni a lui Israel.

Cu toții avem experiențe negative din trecut care influențează modul în care vom gestiona situații asemănătoare în viitor. Cum ne ajută harul lui Dumnezeu să ne asigurăm că tragediile din trecut nu determină modul în care ne tratăm aproapele în prezent?

Un răspuns blând

4. Citește Iosua 22:21-29 în lumina textului din Proverbele 15:1. Ce putem învăța din răspunsul dat de semințiile din est?

Iosua 22:21-29

- ²¹ Fiii lui Ruben, fiii lui Gad și jumătate din seminția lui Manase au răspuns astfel căpeteniilor peste miile lui Israel:
- ²² „Domnul Dumnezeu cel Atotputernic, Domnul Dumnezeu cel Atotputernic știe, și Israel însuși să știe lucrul acesta! Dacă din răzvrătire și păcătuire împotriva Domnului am făcut lucrul acesta, să nu ne vină în ajutor Domnul în ziua aceasta!
- ²³ Dacă ne-am zidit un altar ca să ne abatem de la Domnul, ca să aducem pe el arderi de tot și daruri de mâncare și ca să aducem pe el jertfe de mulțumiri, Domnul să ne ceară socoteală de aceasta!
- ²⁴ Am făcut lucrul acesta mai degrabă de frică, gândindu-ne că într-o zi s-ar putea ca fiii voștri să zică fiilor noștri: „Ce legătură este între voi și Domnul Dumnezeul lui Israel?
- ²⁵ Domnul a pus Iordanul hotar între noi și voi, fii ai lui Ruben și fii ai lui Gad: voi n-aveți parte de Domnul!” – Și fiii voștri ar face astfel ca fiii noștri să nu se mai teamă de Domnul.
- ²⁶ De aceea am zis: „Să ne zidim deci un altar nu pentru arderi de tot și pentru jertfe:
- ²⁷ ci ca o mărturie între noi și voi, între urmașii noștri și ai voștri, că voim să slujim Domnului, înaintea feței Lui, prin arderile noastre de tot și prin jertfele noastre de ispășire și de mulțumiri, ca să nu zică fiii voștri într-o zi fiilor noștri: „Voi n-aveți parte de Domnul!”
- ²⁸ Noi am zis: „Dacă mai târziu ne vor vorbi astfel nouă sau urmașilor noștri, vom răspunde: „Priviți chipul altarului Domnului pe care l-au făcut părinții noștri nu pentru arderi de tot și pentru jertfe, ci ca mărturie între noi și voi.
- ²⁹ Departe de noi gândul să ne răzvrătim împotriva Domnului și să ne abatem astăzi de la Domnul, zidind un altar pentru arderi de tot, pentru daruri de mâncare și pentru jertfe, afară de altarul Domnului Dumnezeului nostru care este înaintea Locașului Lui!”

Proverbele 15:1

- ¹ Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră ațâță mânia.

Răspunsul celor acuzați, la fel de direct și de ferm ca acuzația, constituie atât tematic, cât și structural, miezul capitolului. Până în acest punct, semințiile vizate

nu au răspuns la acuzații, ci au ascultat în liniște ce anume li se impută. Având în vedere gravitatea acuzațiilor, răbdarea lor este exemplară, deoarece demonstrează adevăratul sens al proverbului: „Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră ațâță mânia” (Proverbele 15:1).

Propoziția de deschidere a apărării conține o serie de nume divine atribuite Dumnezeuului lui Israel: El, Elohim, Iahve (Iosua 22:22). Aceasta este repetată apoi, cu mai multă forță, devenind un jurământ solemn pentru a risipi îndoielile și acuzațiile false care aproape că au dus la un război civil în Israel. Cei din semințiile vestice sunt ferm convinși că Dumnezeu cunoaște și înțelege pe deplin situația și speră ca delegația prezentă să ajungă la aceeași concluzie. Cele două seminții și jumătate recunosc și că sunt răspunzătoare în fața Domnului, cerându-I să Se răzbune (compară cu Deuteronomul 18:19; 1 Samuel 20:16), dacă sunt într-adevăr vinovate.

Urmează o revelație surprinzătoare, care, pe de o parte, dovedește că baza acuzației este falsă (un altar nu poate servi doar ca loc de jertfă) și, pe de altă parte, dezvăluie adevărata motivație. Teamă de separarea de Israel, nu apostazia era adevăratul motiv al acțiunii lor. Astfel, construirea altarului nu este o dovadă a apostaziei, așa cum se presupunea. De fapt, adevărul este tocmai opusul: ei acționaseră din teamă de Domnul, la fel cum făcuseră și semințiile din partea de vest a Iordanului. Adevărata bază a unității lui Israel nu este geografia sau dimensiunea fizică a moștenirii, ci loialitatea spirituală față de cerințele Domnului.

Îngrijorarea sinceră din partea semințiilor vestice reiese și din bucuria lor autentică atunci când se confirmă nevinovăția semințiilor estice. În loc să se simtă învinși de argumentele fraților lor, israeliții din vest manifestă o bucurie autentică pentru că suspiciunile lor s-au dovedit greșite. Războiul civil din Israel a fost evitat, iar națiunea a rămas unită.

Cum reacționezi la acuzațiile false? Împărtășește câteva dintre principiile care îți ghidează atitudinea. Pentru inspirație, vezi Psalmii 37:3-6,34,37.

Psalmii 37:3-6,34,37

³ Încrede-te în Domnul și fă binele; locuiește în țară și umblă în credincioșie.

⁴ Domnul să-ți fie desfătarea, și El îți va da tot ce-ți dorește inima.

⁵ Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, și El va lucra,

⁶ El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina, și dreptul tău ca soarele la amiază.

³⁴ Nădăjduiește în Domnul, păzește calea Lui, și El te va înălța ca să stăpânești țara: vei vedea pe cei răi nimiciți.

³⁷ Uită-te bine la cel fără prihană și privește pe cel fără vicleșug; căci omul de pace are parte de moștenitori.

Rezolvarea conflictului

5. Ce lecții ne oferă Iosua 22:30-34 cu privire la rezolvarea conflictelor și unitatea bisericii? (Vezi Psalmul 133; Ioan 17:20-23; 1 Petru 3:8,9.)

Iosua 22:30-34

- ³⁰ Când au auzit preotul Fineas și căpeteniile adunării, căpeteniile peste miile lui Israel, care erau cu el, cuvintele pe care le-au rostit fiii lui Ruben, fiii lui Gad și fiii lui Manase, au rămas mulțumiți.
- ³¹ Și Fineas, fiul preotului Eleazar, a zis fiilor lui Ruben, fiilor lui Gad și fiilor lui Manase: „Cunoaștem acum că Domnul este în mijlocul nostru, fiindcă n-ați săvârșit păcatul acesta împotriva Domnului; și ați izbăvit astfel pe copiii lui Israel din mâna Domnului.”
- ³² Fineas, fiul preotului Eleazar, și căpeteniile au părăsit pe fiii lui Ruben și pe fiii lui Gad și s-au întors din țara Galaadului în țara Canaanului, la copiii lui Israel, căroră le-au făcut o dare de seamă.
- ³³ Copiii lui Israel au rămas mulțumiți; au binecuvântat pe Dumnezeu și n-au mai vorbit să se suie înarmați ca să pustiască țara pe care o locuiau fiii lui Ruben și fiii lui Gad.
- ³⁴ Fiii lui Ruben și fiii lui Gad au numit altarul acela Ed „căci”, au zis ei, „el este martor între noi că Domnul este Dumnezeu.”

Psalmul 133

- ¹ Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună!
- ² Este ca untdelemnul de preț, care, turnat pe capul lui, se coboară pe barbă, pe barba lui Aaron, se coboară pe marginea veșmintelor lui.
- ³ Este ca roua Hermonului care se coboară pe munții Sionului, căci acolo dă Domnul binecuvântarea, viața, pentru veșnicie.

Ioan 17:20-23

- ²⁰ Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor.
- ²¹ Mă rog ca toți să fie una, cum Tu , Tată, ești în Mine și Eu, în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.
- ²² Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una –
- ²³ Eu în ei și Tu în Mine –, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.

1 Petru 3:8,9

- ⁸ Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți.

⁹ Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvântarea.

Iosua 22 conține principii aplicabile în familie, biserică și comunitate.

1. Atunci când lucrurile merg prost sau par să meargă prost, cel mai bun lucru pe care îl putem face este să comunicăm, în loc să ne reprimăm gândurile până când explodează. Este bine ca poporul lui Dumnezeu să nu rămână indiferent atunci când par să apară probleme. Desigur, dacă semințiile din Transiordania și-ar fi comunicat intenția de a construi un altar, întreaga problemă ar fi putut fi evitată.

2. Chiar dacă ești sigur de părerea ta, nu te grăbi să tragi concluzii! Semințiile din partea de vest a Iordanului s-au grăbit să creadă zvonurile ajunse la urechile lor și să tragă concluzia falsă că semințiile din partea de est apostaziaseră deja.

3. Discută despre problemele reale sau aparente înainte de a acționa pe baza concluziilor tale!

4. Fii dispus să faci un sacrificiu pentru a ajunge la unitate! Semințiile din vestul Iordanului au fost dispuse să renunțe la o parte din teritoriul lor pentru a găzdui celelalte seminții, dacă faptul că se aflau de cealaltă parte a Iordanului era cauza presupusei lor apostazii (Iosua 22:19).

5. Când ești acuzat, fie pe bună dreptate, fie pe nedrept, oferă un răspuns blând, care abate mânia! Dacă răspunzi unei acuzații cu o altă acuzație nu vei ajunge niciodată la pace. Încearcă să înțelegi înainte de a căuta să fii înțeles!

6. Bucură-te și binecuvântează-L pe Dumnezeu atunci când pacea este restabilă! Este minunat să vedem că adunarea israelită majoritară a manifestat o bucurie autentică atunci când a aflat despre adevărata motivație a celor două seminții și jumătate. Acești israeliți nu au fost atât de mândri încât să nu poată recunoaște că s-au înșelat în judecata lor.

Dacă semințiile din estul Iordanului ar fi apostaziat, poporul Israel ar fi aplicat cerințele legământului. Unitatea nu poate fi niciodată un argument pentru a dilua adevărul sau a renunța la principiile biblice. Cu toate acestea, disciplina bisericească ar trebui să fie întotdeauna ultima (nu prima) soluție, după ce încercările de împăcare și asistența pastorală bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu nu au avut succes. Cât de diferite ar fi bisericile noastre, dacă aceste principii simple ar fi aplicate consecvent!

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, cap. 48

„Deși, pe de o parte, este foarte important să se evite tratarea cu lejeritate a păcatului, la fel de important este, pe de altă parte, să se evite judecățile pripite și bănuielile neîntemeiate. [...]

Înțelepciunea de care au dat dovadă rubeniții și cei ce erau cu ei este demnă de urmat. În timp ce căutau să susțină cu sinceritate cauza adevăratei religii, ei au fost acuzați pe nedrept și muștrați cu asprime; cu toate acestea, nu au manifestat resentimente. Cu amabilitate și răbdare au ascultat învinuirile fraților lor, înainte de a căuta să se apere, iar după aceea și-au explicat motivele și și-au arătat nevinovăția. În felul acesta, a fost înlăturată amical dificultatea care ar fi putut să atragă după sine probleme extrem de grave.

Cei care au dreptate pot rămâne liniștiți și cumpăniți chiar și atunci când sunt acuzați pe nedrept. Dumnezeu cunoaște tot ce este greșit înțeles de oameni și prezentat distorsionat și, cu liniște deplină, putem încredința cazul nostru mâinii Sale. Cauza acelora care se încred în El va fi la fel de cert apărată cum a fost descoperită vinovăția lui Acan. Aceia care sunt mânați de Duhul lui Hristos vor avea acea iubire prietenească și îndelung răbdătoare” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 519-520).

Zilnic: Judecătorii 17 – Rut 2; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 55, 56

1. Cine erau cei interesați de noroc în călătorie?
2. Pentru cine au fost preoți strănepoții lui Moise?
3. Ce blestem despre căsătorie au jurat copiii lui Israel?
4. Cine a spus: „Sunt mult mai amărâtă decât voi”?
5. Cine l-a judecat pe Ioan la Roma?